

Мѣстото обхващало една площъ отъ 60 хиляди декара. Доставени били най-добри топове.

Опититѣ били ръководени отъ професоръ, подпомогнатъ отъ многоброенъ избранъ персоналъ. И пакъ не дали очакванитѣ резултати. Като че ли на присмѣхъ най-силно била засегната отъ градушка областъта, защитена съ най-добри орждия.

Идеята за стрелба срещу градушката била посрещната отъ мѣстното население съ голѣмъ ентузиазъмъ. Не минало много време, и това чувство се обърнало въ истинска вражда.

За да не става нужда този въпросъ да се повдига наново, опититѣ били продължени съ спокойствие и постоянство, присъщо на истинскитѣ хора на науката.

Освенъ градобойнитѣ топове, предложени били и други сръдства, които трѣбвало да бѣдатъ изпитани. Думата е за тѣй нареченитѣ градобойни ракети. Пущанитѣ отначало ракети достигали височина 200—300 метра. Очевидно, тѣ не могли да стигатъ градоноснитѣ облаци. Пригответени били по-усъвършенствувани ракети, които достигали 900 — 1200 м. височина. Но и отъ тѣхъ никаква полза. Предполагайки, че тѣзи ракети развиватъ слаби избухвания, изработени били бомби, съдържащи 8 кгр. избухвателно вещество, които могли да бѣдатъ хвърляни на височина 800 метра. Предприети били опити съ тѣзи последни сръдства за борба. И пакъ резултатъ — нула.

Картина отъ Ив. Ангеловъ.

Следъ страшната напастъ.